

**Mirjam** (čez hip). Pa kaj mu dajejo na mizo, ko leže, da bi jedel?

**Juda** (nekam široko). Kaj naj mu dajo širokokraki ribiči, ki so vajeni zibajočih se čolnov? Ribe in ječmenovec.

**Mirjam**. To dajo, kar imajo. Ti pa si bil ž njim, reci, kakšen je?

**Juda**. Kakor žid, zažogel v lice in moder v oči.

**Mirjam**. Ali je tebi podoben?

**Juda**. Morda mi je. A beseda ga loči. Govori kakor jaz in vsi drugi, a vendar ni njegova nas drugih beseda. Zaradi besede ga sovražijo.

**Mirjam**. Sovražijo?

**Juda**. Pismarji in hasani. Grobovi pobeljeni.

**Mirjam**. O! A tebe, glej, je izbral.

**Juda**. Rekel je: Glejte, žid, kupec, kakor se tiče.

**Mirjam**. Spoznal te je!

**Suzana** (je zavzeta vstala, stoji, strmi).

**Juda**. Morda mu je Levi Alfejev povedal.

**Mirjam**. Pa kako je še rekel?

**Juda**. Vprašal je, če sem zvest, in sem rekel: Saj si moder, ali ne vidiš? In je rekel: Pojdi z menoj.

**Mirjam** (čez hip). O, Juda! Blagor tebi!

**Juda** (vedro, zgovorno). Dà, in potem. Potem me je pokazal Simonu sivemu, Natanaelu in gladkemu Joannu in je rekel: Glejte, on je in to bo imel, da nam bo za možnjo skrbel.

**Mirjam**. Ne razumem te.

**Juda**. Ubog je in živi od darov, ki jih deli z revnimi in vdovami.

**Mirjam**. O, glej! Takó ti je zaupal. Ti pa si ga koj zapustil.

**Juda**. Vrnem se k njemu, ko sprejmeš račune mojega upravljanja. Ne bom ti več služil, gospa. (Se dvigne.) Ž njim pojdem.

**Mirjam**. Kam gre?

**Juda**. V svoje mesto, da bo kralj in bo sodil na sedežu, odet v škrlat.

**Mirjam**. O, pojdi za njim. Glej, še tebe bo odel v škrlat.

**Juda** (nekako tožeče). Ni mi do volne, namočene v barvilo. Ne zaspi rana pod zlatim plaščem.

**Mirjam**. Juda, resnico govoriš.

**Juda** (podobno). In tudi v vinu ni miru, še v pesmi ne, ne v šumu calacala, halila in piščali, plakajočih v noč.

**Mirjam** (sede). Juda, resnico govoriš.

**Suzana** (vzdihne).

**Mirjam**. A ti, Juda, boš našel pot do sreče. On ti jo bo kazal. Mirjam pa je ne bo našla, bo hodila in ne bo prišla.

**Juda** (toplo). Išči in boš našla. (Kakor sam vase.) Vино se ne učisti ob noč. Le trudoma se upokoji duša v kleti trpljenja in samote. On sam je mislil in bil sam, preden je vedel, prišel in povedal. V samoti, v pustinji!

**Mirjam** (živahno). V samoti? V pustinji? Juda! Ali je Keriot daleč?

**Juda**. Daleč ob šakalih.

**Mirjam** (odločno). Pojdem v Keriot.

**Juda** (začuden). V Keriot?

**Mirjam**. V samoto! Tam me nihče ne pozna in ne vem nikogar. Tam se bo vino uneslo in oči bodo jasne. Sita sem narde in šitimovega lesu. Tam je veter pustinj-

ski, razjedel mi bo kožo, tam pozabim in bom, kakor sem izšla iz matere. Samo harpo bom vzela za noči brez spanja.

**Suzana** (ganjena). Harpo, dà, gospa, harpo.

**Mirjam** (v rastočem zanosu). Tam bom živela in čakala. Ti pa, Juda, vzemi od mojega in nesi kralju. Saj si rekel, da je ubog. Nesi mu in kadar bo čas in bo kralj v svojem mestu, se spomni mene in mu reci: Glej, kralj! Naj vidi Mirjam tvoje obličje! Žena je, slaba, nevedna, daleč. Deset let je spala, sedem duhov je imela in osmi jo je bil obsedel. Ko pa je čula o tebi, je šla v samoto in joče in hrepeni. Daj ji, naj vidi in potem umre.

**Juda** (se ji približa, ko je sedla, toplo). Mirjam, ne boš umrla, videla ga boš. Vem bližjo pot k njemu.

**Mirjam**. Videl bi me, pogledal bi vstran in me izpljunil.

**Juda** (pokroviteljsko). Morda bo rekel komu, da bi mu bilo bolje, če bi se ne bil rodil. A tebi ne bo. Zaradi mene ne bo!

**Mirjam** (vprašujoče). Kako bi se to moglo zgoditi?

**Juda** (molči, nato naglo). Gospa, Mirjam. Možu, ki te ljubi, reci: iši — moj mož.

**Mirjam** (plane živo). Tebi?

**Suzana** (zgovorno). Gospa, o čuj Juda! Zvest je, tvoj je, namenjeno je bilo, da boš šla ž njim do groba.

**Mirjam** (Suzani). Pusti me. (Gre počasi k Judu. Pri-  
dušeno.) Ali misliš, da ne vem? Prej v moji slabosti si me poljubil. Ti si zavraten človek, Juda! Ti si nevaren človek, Juda. Tvoje orožje je poljub, Juda. Poljub in zahrbtna beseda, Juda. (Molk.) Ti si šel iz moje hiše, Juda, in si Kuza, (glasno in strastno) si Kuza, nesrečnega, izdal, ker ti je bil nadležen. (Se odmakne.)

**Juda** (dvigne roko). Na lastnem pasu naj visim!

**Mirjam** (hripavo). Kakor Kuzo?

**Juda**. Kakor t a t Kuzo!

**Mirjam**. Ti sam si tat. V spanju kradeš! Azazel.

**Suzana** (vzklikne prestrašena). Gospa! Kaj govoriš! Juda je kralj izbral.

**Mirjam** (osupne, molči, se strese). Res je, kralj ga je potrdil. (Razširi roke, plane k Judu.) Odpusti še enkrat. (Ga poljubi.) Šalom lak.

**Juda**. Leki lešalom!

**Mirjam** (trudno). Pojdi zdaj in se vrni z veselo novico. Pojdi! (Ostro.) Pojdi že, služi verno kralju mojemu. (Sede omočena.)

**Juda** (pogleda Suzano, vprašujoče). Njenemu? (Pete-  
linji klic, dolg, strašen v nemi molku.)

Z a s t o r.

## VSAK VEČER.

Vsak večer

se zgrne nad me nemir

in me žene na pot kot cigana,

na pot vekovečno.

Zablodim med lastno praznino,

poslušam in iščem: Za sinjo daljino

srce mi je zakrvavelo,

zakrvavelo in biser spočelo.

Jos. Pogačnik.